

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., 31 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu X Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Kaźmierczak

po rozpoznaniu 31 stycznia 2018 r. w P.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P., IX Wydziału Gospodarczego z 5 października 2017 r., sygn. akt. IX GC 4272/16

1. oddala apelację,
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 450 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

/-/ SSO Ewa Kaźmierczak

UZASADNIENIE

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹⁰ § 2 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym, a w takim z mocy art. 505¹ k.p.c. rozpoznawana jest sprawa niniejsza, Sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym chyba, że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy. Powódka w apelacji, ani pozwany w odpowiedzi na apelację, takiego wniosku nie złożyli, sprawa została zatem rozpoznana na posiedzeniu niejawnym.

Wbrew stawianym w apelacji zarzutom błędów i sprzeczności w ustaleniach faktycznych Sąd II Instancji w całości podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i uznaje je za prawidłowe, wewnętrznie spójne, zaś wywiedzione z ustalonych faktów wnioski za zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowym nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, a apelacja ma w tym względzie charakter wyłącznie polemiczny.

W tym kontekście przypomnienia wymaga, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygnięcia spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w omawianym przepisie, choćby nawet dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne

z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne. Tylko zatem w przypadku wykazania i to argumentami natury jurydycznej, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebranych materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wykazanie, czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273). W razie postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jego wykazanie nie może być ograniczone do odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie, przy jednoczesnym zaniechaniu wykazania, iż ocena przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499). Apelacja wniesiona przez powódkę nie czyni zadość tym wyżej wymienionym wymaganiom, a zatem zarzuty błędnych ustaleń faktycznych na kanwie zebranego materiału dowodowego są nieusprawiedliwione. Podkreślić należy, że kluczowa w niniejszej sprawie kwestia, mianowicie zagadnienie, czy pozwany działał we własnym imieniu, czy też w imieniu spółki (...) s.r.o. została wyjaśniona przede wszystkim przy pomocy dowodów z dokumentów. Sąd dokonał bowiem ustaleń w zakresie statusu pozwanego w ramach umowy przewozu będącej przedmiotem sporu na podstawie dokumentów wcześniejszych zleceń transportowych z 12 sierpnia, 2 lipca, 7 lipca i 22 lipca 2015r., wiadomości mailowych oraz na podstawie faktury VAT wystawionej przez powoda na czeską spółkę ustalając na ich podstawie utartą praktykę działania pozwanego jako pełnomocnika czeskiej spółki. Świadek L. będąca spedytorem u powoda potwierdziła tylko, że to nie ona nawiązywała tę współpracę, a nawiązał ją jej kolega M. G., a świadek tylko ją kontynuowała, stąd uzasadniony był jej brak wiedzy w zakresie dokonanych ustaleń. Potwierdziła przy tym, że powód zrealizował kilkanaście takich transakcji z udziałem pozwanego, co uzasadnia przyjęcie ustalonego zwyczaju.

Nie ma racji powódka podnosząc, iż swoim rozstrzygnięciem Sąd pierwszej instancji obraził art. 217 k.p.c. poprzez niedostateczne rozważenie okoliczności sprawy i niezbadanie stanu faktycznego, tj. pominięcie dowodu z przesłuchania świadka T. K. oraz dowodu z przesłuchania stron. Jeśli chodzi o dowód z przesłuchania w charakterze świadka T. K., co do którego powód złożył zastrzeżenie z art. 162kpc to stwierdzić należy, że świadek ten jest kierowcą, który zajmował się przewożeniem towaru i nie brał udziału w uzgadnianiu szczegółów transakcji. W związku z tym jego zeznanie odnośnie przebiegu przewozu nie mogło być przydatne dla rozstrzygnięcia, a wiedzy o treści umowy nie mógł dostarczyć. W związku z tym prawidłowo wniosek ten oddalono. Jeśli chodzi zaś o dowód z przesłuchania stron to należy stwierdzić, że po oddaleniu tego wniosku pełnomocnik powoda obecny na rozprawie nie złożył sprzeciwu odnośnie oddalenia tego wniosku, stąd zgodnie z art. 162kpc utracił prawo powoływania się na ewentualne uchybienia z tym związane w dalszym toku postępowania.

Jeśli chodzi o pozostałe zarzuty stwierdzić należy, że umowa przewozu podlegała Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR). W sytuacji, gdy umowa o przewóz międzynarodowy została zawarta odrębnie, a odrębnie wystawiono list przewozowy CMR - zgodnie z art. 9 konwencji tylko w braku dowodu przeciwnego list przewozowy będzie dowodem zawarcia umowy i jej warunków. Ani brak listu przewozowego, ani jego utrata, ani jego nieprawidłowości nie wpływają na ważność i istnienie umowy przewozu, która mimo to podlegać będzie przepisom Konwencji CMR (art. 4 konwencji). Zapisy więc błędne w liście przewozowym CMR, przy wykazaniu odmiennej niż zapisy te wskazują roli pozwanego w przewozie nie stoją na przeszkodzie ustaleniu takiej właśnie roli pozwanego. Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy, zważywszy na dotychczasową praktykę współpracy między powódką, pozwanym a spółką (...) s.r.o., pozwany był jedynie pełnomocnikiem tej spółki. Nie było przy tym konieczne zachowanie określonej formy pełnomocnictwa, bowiem zawarcie umowy przewozu nie wymaga formy szczególnej (art. 99 k.c.).

Nietrafny jest również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 6 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że powód nie udowodnił, że stroną umowy jest pozwany. Zgodnie z ogólną regułą, ciężar dowodu spoczywa na tym, kto z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Mając na uwadze, że pozwany przedstawił szereg listów CMR i zleceń obrazujących dotychczasową praktykę współpracy z powódką, to na niej właśnie spoczywał ciężar dowodu, iż w

istocie to pozwany był stroną umowy. Powódka nie sprostала temu obowiązkwi, zatem obciążają ją negatywne skutku nieudowodnienia określonego faktu.

Mając powyższe na względzie, wobec braku wykazania zasadności któregokolwiek z podniesionych przez pozwaną zarzutów, wniesiona przez nią apelacja na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu. Koszty zastępstwa procesowego obciążają stronę powodową zgodnie z wynikiem sporu i zostały obliczone w oparciu o § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zmianami).

/-/ SSO Ewa Kaźmierczak